

אחת למיליון

ליליאן סלמה נחום

הספר מוקדש באהבה ענקית לכל הנשים שחולמות בגדול
ועדיין לא העזו לעשות את הצעד הנדרש כדי להגשים
את חלומן.

הכישלון הגדול ביותר הוא לא לנסות.
אף חלום הוא לא קל להגשמה, אבל הכול אפשרי.
אל תקשיבו לכל אלה שעוצרים בעדכן, תקשיבו לליבכן
ותפעלו למען עתידכן.
אתן הגיבורות בסיפור חייכן.

פרולוג

קאריין

אני נושכת את לשוני ומכריחה את עצמי לבהות באצבעותיי הלבנות מאחיזתי החזקה בדפנות השולחן, במקום בעיניו של השופט הארור.

איך הוא מעוז?

דמעות ממלאות את עיניי ואני נלחמת בהן. לא אבכה, לא אתן להם את העונג.

"סיימנו כאן," עורכת הדין אומרת בעדינות. "בינתיים."

"זה לא יכול לקרות," אני ממלמלת בחוסר אמון.

"ידענו שזאת תהיה תוצאת המשפט. השופט אמר את דבריו."

אני מרימה את ראשי ומתבוננת בה באכזבה. "אם אני רוצה להמשיך להיות חלק מחייו של ליאם, איאלץ לעבור לגור בעיר הקטנה והמסריחה הזאת."

"נכון, אבל אל תשכחי פרט חשוב." היא מתקרבת אליי כדי שהצד השני לא ישמע אותה. "הוא לא אב השנה ולא דמות חינוכית, ואת יכולה להילחם בו אם תבחרי לעשות את זה. הכול תלוי בך. ברגע שתחליטי לנהל מלחמה נחזור לבית המשפט, ואף שופט לא יעצור בעדך. לפני שתשימי לב כבר תהיי על המטוס בדרך לישראל עם הבן שלך."

"לא אעשה זאת, הוא האבא של הבן שלי."
"הוא לא התחשב בכך ולא מגיע לו שתמשיכי להתחשב בו," היא משיבה בקשיחות. "הוא יוצא," היא מעירה, מסתכלת מאחורי כתפי. "ליאם בחוץ ובטח תרצי להיות זאת שתספר לו את החדשות."

אני מהנהנת ויוצאת מהאולם. נוֹאָה נראה מאושר מהחלטת השופט. ולמה שלא יהיה? הוא קיבל את מה שרצה, משמורת משותפת.

"ליאם!" הוא קורא. הבן שלי מזנק מהכיסא ורץ לעברו. הוא רוכן ומחבק אותו.

"אנחנו צריכים ללכת." אני נעצרת לידם ונמנעת מקשר עין עם נואה. הדבר האחרון שאני רוצה הוא לעשות סצנה ליד ליאם. הוא לא צריך לראות אותנו רבים. המעמד הזה מבלבל מספיק עבורו.

"מתי אראה אותך?" ליאם שואל את נואה. ליבי נצבט.

"בקרוב מאוד," הוא מבטיח.

"באמת?" ליאם שואל בתקווה וזה מעורר בי כעס בלתי נשלט. לא משנה כמה פעמים נואה אכזב אותו בחודשים האחרונים, הוא ממשיך להעריץ אותו ולרצות בחברתו.

"ליאם, הגיע הזמן ללכת הביתה, תיפרד מאבא שלך."

"רגע, מה השופט אמר?" הוא בוחן את שנינו.

נואה צועד לעבר כיסאות ההמתנה ומתיישב על אחד מהם. ליאם מתיישב לצדו ואני כורעת ברך מול הבן שלי, מתבוננת בעיניו המבולבלות.

"אתם תעברו לגור איתי בחווה," נואה אומר אחרי רגע ארוך,

נראה כאילו הוא מתקשה להאמין בזה בעצמו.

"מה? לא," ליאם מוחה.

"תראה, אני יודע שהחברים שלך נמצאים כאן, בפלורידה,

אבל חשוב לי שתגור קרוב אליי ושתכיר את הבית שלי."

"אנחנו צוות, וכל עוד נהיה יחד הכול יהיה בסדר," אני

מחזקת את ליאם. "לעולם לא אשאיר אותך לבד ולא משנה

איפה נגור, נסתדר."

"את לא כועסת?" הוא מביט בי. "רצית לחזור לגור

בישראל, ועכשיו..."

"התוכניות השתנו," אני ממהרת להרגיע אותו. "זוכר שסיפרתי

לך על המעבר לארצות הברית וכמה קשה היה לי בהתחלה?"

"היה לך הכי חשוב להיות מוקפת באנשים שאת אוהבת, זה

העניק לך כוח."

"בדיוק. כל מה שאתה צריך זה לאפשר לי לעטוף אותך

ואעניק לך את הכוח שאתה צריך כדי להתמודד עם המעבר

ועם מה שמצפה לנו. זאת תהיה חוויה. אף פעם לא הייתי בחווה,

ואתה יודע מה אני חושבת על בעלי חיים." אני מחייכת בכוח

וליאם צוחק.

"אימא מפחדת מחיות. בעיקר מג'וקים. יש שם ג'וקים?" הוא

שואל את אבא שלו.

"נדאג להעלים אותם לפני שאימא שלך תגיע," הוא מתחייב.

לרגע קל עיניו הכחולות פוגשות בעיניי ומרעידות משהו עמוק

בתוכי. "תזכור את המילה שלי, אתה תאהב את החווה."

"והצלמים יבואו איתנו?" ליאם שואל בתמימות, מזכיר לי את

העינוי שעברתי בחודשים האחרונים באשמת הגבר הזה. "הם כבר

יודעים שאני הבן שלך."

"אתה מבין למה לא רציתי שיגלו מי אתה? בטח לא קל

בשבילך להיתקל בהם בכל מקום."

"הם כותבים עליי ועל אימא בכל העיתונים, והם משקררים."

הוא משפיל את מבטו, משחק באצבעותיו. "לא אכפת לי שהם מצלמים אותי, אבל אני לא רוצה שהם יגידו על אימא דברים לא יפים."

ליבי מתמלא ואני ממהרת לחבק את הגיבור שלי, מנשקת את צווארו שוב ושוב. "חיים של אימא שלך," אני אומרת בעברית ובהרבה אהבה. "אתה לא צריך לדאוג משום דבר שהם כותבים," אני חוזרת לאנגלית. "הם לא מכירים אותנו ולא אכפת לי מה אנשים אומרים או חושבים."

"בקרוב הם יפסיקו להתעסק בנו," נואה מבטיח. "אתה רוצה לקנות שתייה מהמכונה?" הוא מצביע על מכונת המשקאות העומדת בסוף המסדרון וליאם נעמד. נואה שולף את הארנב מהכיס ונותן לו כמה מטבעות. "תקנה גם לאימא."

"לא, תודה," אני עונה בלי להסתכל עליו ונעמדת. ליאם רץ למכונת השתייה ומשאיר אותנו לבד.

"אתם צריכים אבטחה?"

"אם הייתי מרגישה בסכנה, הייתי דואגת לזה בעצמי." המרירות מתפרצת מתוכי. "אתה יכול להפסיק להעמיד פנים שאכפת לך."

"אכפת לי," הוא עונה בנחישות.

"להזכירך, חשפת אותנו בפני כולם," אני מאשימה.

"תצטרכי ללמוד לסבול אותי בשביל ליאם."

"אני מקווה לטובתך שלא תאכזב אותו שוב כי אהיה מסוגלת לכול," אני מאיימת ומפנה לו את גבי, פוסעת בלב כבד אל אחותי. "אני שונאת אותו, אני שונאת אותו, אני שונאת אותו," אני ממלמלת שוב ושוב.

היא עוטפת אותי בזרועותיה ולוחשת, "תהיי חזקה, את חייבת, בשביל ליאם."

"את בסדר, אימא?" ליאם נעצר לידנו.

"כן, אני בסדר." אני ממהרת למתוח חיוך על פניי. "נלך?
אנחנו צריכים להתחיל לארוז."

"את עצובה, נכון?"

"אני עצובה," אני מודה. מיותר לשקר לו. הוא תפס אותי
בוכה בלי סוף בימים האחרונים. "לראשונה בחיי אהיה רחוקה
מהמשפחה שלי, אבל יש לי אותך, ואתה תעזור לי להתגבר על
העצבות, נכון?"

"תהיי בטוחה בזה," הוא מתחייב. אני מנשקת אותו באהבה
ואנחנו מתחילים לצעוד לכיוון היציאה. ליאם מוביל את הדרך,
מתרחק ממני ומאחותי.

"זה לא הוגן," אני מסננת בעברית.

"ידענו שזאת תהיה התוצאה. את לא יכולה להרחיק את
ליאם מנואה, הגיע הזמן שתקבלי את העובדה שיש לו את אותן
הזכויות שיש לך."

"יש לו את אותן הזכויות, אבל לא את אותן החובות?"
אני שואלת בזעם. נמאס לי לשמוע על כך שהוא האבא של
ליאם. "לא אשאר שם, אמצא דרך לחזור הביתה עם ליאם," אני
מתחייבת, בעיקר לעצמי. החיים לא הוגנים, הם אף פעם לא היו,
אבל הם לא יכניעו אותי. נואה סקוט ימשיך להיות חלק מחיינו,
אך מרחוק.

1

קארין

"את מוכנה לעצור את הדמעות? הן לא מועילות בכלום," נוזפת בי נטלי, אחותי.

"לפני חודש אימא ואבא עזבו, ואני כבר גוססת מגעגועים.

איך אשרוד?"

אני נזרקת על מיטת השיזוף ומסתכלת על השמיים הנקיים מכוכבים. מחר בבוקר אעזוב את הבית שבו גידלתי את ליאם ואעבור לגור בעיירה מחורבנת. "מה לי ולחוות בקר?" אני שואלת.

אחותי הכלבה פורצת בצחוק. "באמת אין לי מושג איך

תשרדי שם."

"חוות בקר. בטח אמצא איזה צריף וסביבו כמה פרות,"

אני אומרת בלעג ולוגמת לגימה נוספת מהמרגריטה שאחותי הכינה לנו.

"אולי תצטרכי לחלוב אותן בשביל לשתות קפה."

"איכס, מגעילה!" אני נוזפת בה. "אלוהים, אם אראה

פרה, אתעלף."

"את זוכרת את הפעם ההיא שלקחנו את ליאם לפינת ליטוף?"

היא מתגלגלת מצחוק. "אוף, די, אני לא יכולה לחשוב על זה."

דמעות של צחוק גולשות מעיניי ומתחלפות בדמעות של

עצב. "אני לא רוצה לעבור לגור שם, והשופט המחורבן לא יכול להכריח אותי."

"ידענו שזה מה שיקרה. נואה לא היה חותם על הטפסים ומאפשר לך לקחת את ליאם לישראל. היית תמימה אם חשבת שהוא יעשה את זה."

"הייתי צריכה להקשיב לעורכת הדין ולהילחם בו."

"אם היית עושה את זה, היית מתחרטת. ליאם אוהב את אבא שלו ולא היה סולח לך על כך," היא מזכירה לי את הסיבה היחידה בגללה שתקתי לאורך המשפט.

נואה חסר אחריות. נכון, לא הצגתי הוכחות לכך במשפט כי לא רציתי לפגוע בبن שלי, אבל כל אמריקה יודעת על מעלליו של הקוורטרבק לשעבר של ה'דולפינס'.

"אני לא מבינה מה עבר לו בראש כשהוא החליט לחזור לגור שם." אני נאנחת. "לא הייתי מגיבה ככה אם הייתי צריכה להישאר במיאמי. אחרי הכול, זה סוג של בית עבורי, אנחנו פה מאז הייתי בת חמש־עשרה, אבל לעבור לעיר קטנה בקולורדו? למה אני צריכה לשנות את כל חיי בגללו? אני לא מבינה את החוק במדינה הזאת."

"אם היית מרוויחה יותר ממנו והיה קריטי שתישארי לגור במיאמי כדי שהפרנסה שלך לא תיפגע, השופט לא היה מאלץ אותך לעבור."

"התפטרתי מהעבודה כי תכננתי לעבור לגור בישראל ולפתוח קונדיטוריה," אני אומרת בייאוש. "העבודה הקשה שלי בשנים האחרונות לא עניינה את השופט."

"מבחינתו, עזבת את העבודה לפני שלוש שנים, למדת מקצוע וזה מעולה, אבל לא עשית כלום בפועל."

"זה בדיוק העניין. עשיתי הרבה בפועל, ועכשיו הכול התפוצץ"

לי בפנים." התסכול גובר. "פעם נוספת נואה נכנס לחיי וגרם לי לדחות את החלומות שלי. אל תחשבי שאוותר, אין לי שום כוונה לעשות את זה."

"את לא מוותרת," היא מחזקת אותי. "יום אחד תפתחי את הקונדיטוריה שעליה חלמת מילדות והיא תהיה הצלחה ענקית."
 "לפחות אוכל לנהל איתכם שיחות וידיאו," אני משכנעת את עצמי וקופאת, פוערת את עיניי. "ומה אם אין שם אינטרנט?"
 "את לא עוברת לחלל החיצון, את עוברת לקולורדו."
 "אני עוברת לעיירה בקולורדו, לא לדנוור."
 "אני בטוחה שיש שם אינטרנט, תירגעי." שתינו שותקות לרגע. "ליאם מתרגש מהמעבר," היא מציינת.
 "הקרבה לאבא שלו מרגשת אותו," אני מציינת בכעס. "אפילו שהאידיוט אף פעם לא היה כאן בשבילו."

"הוא היה."

"את מעצבנת אותי בכוונה?" אני מזדקפת למצב ישיבה.
 "הוא היה הקוורטרבק של ה'דולפינס' ומעולם לא טרח לקחת אותו למשחק. הוא לא הסכים שליאם יספר לאנשים שהוא אבא שלו. הוא שמר את האבהות שלו בסוד, הגיע לבקר רק מדי פעם ולא התנהג כמו אבא שאמור לחנך, שאמור להיות נוכח."
 "הוא מתקשר מדי ערב ומנהל איתו שיחות ארוכות בווידיאו. הוא אף פעם לא פספס ימי הולדת או חגים, בכל שבוע הוא מקדיש לו יום שלם, ואם היית מאפשרת לו, הוא היה מבלה איתו אפילו יותר זמן," היא מציינת. "אחותי, רוב הזמן מצאת תירוצים לכך שליאם לא יישן אצלו או ייסע איתו לחופשות."
 "כי לא סמכתי עליו," אני מתגוננת. "הוא בכלל לא מכיר את ליאם, איך אדע שהוא מטפל בו במקום לבלות עם נשים? זאת לא חבילה, זה ילד."

"מגיע לליאם להיות קרוב לאבא שלו."

"ומה איתי? מה עם אימא? היא מתגעגעת לליאם. את רואה אותי גרה בחווה? למה אני צריכה לבטל את רצונותיי פעם נוספת? בזמן שהייתי בהיריון נאלצתי לפרוש מהלימודים, בעוד על נואה זה בכלל לא השפיע. הוא המשיך בחייו כאילו כלום לא השתנה." "לא ביקשת את עזרתו ולא רצית אותו קרוב," היא מדגישה. "הוא זר. הוא לא האקס שלי או משהו. מדובר בסטוץ שהסתבך, זה הכול. אני לא חושבת שהוא בכלל זכר איך קוראים לי אחרי הסקס," אני נזכרת בכאב.

הייתי טיפשה לחשוב שזאת הייתה אהבה ממבט ראשון. הוא אפילו לא ניסה ליצור איתי קשר אחרי אותו לילה. הייתי עוד אחת שהוא הצליח להשכיב ללא מאמץ.

"ודאגת שהוא ימשיך להיות זר עבורך. אף פעם לא נתת לו פתח להיכנס לחיים שלך."

"גברים מהסוג שלו לא מעניינים אותי," אני משקרת. "הוא אולי נראה טוב, אבל אין בו שום דבר מעבר לזה." "על מה את מדברת? אני צריכה להזכיר לך למי היית מאורסת בשנים האחרונות? טרן גרוע יותר מכל הגברים מהסוג של נואה." "את מתכוונת להמשיך להגן עליו?"

"קארין, קשה לדבר איתך בהיגיון. את עקשנית ולא מוכנה לוותר בכל הקשור בגבר הזה. נואה לא זר, וכואב לנו לראות אתכם רבים כמו שני ילדים."

"את המשפחה שלי. את אמורה להיות לצידי, לא לצידו. הוא מפרק את המשפחה," אני מתעקשת.

"את לא מפסיקה לבלבל את המוח. מהרגע הראשון לא חשבנו שתחזרי איתנו לישראל כי ידענו שהמקום שלך הוא פה, עם ליאם ועם נואה."

"אני לא רוצה לשמוע את זה." אני נעמדת. "מצפה לי יום
ארוך מחר. לילה טוב."
"נו, אל תכעסי."
"אני כועסת מאוד."

אני מדליקה את האור בחדר המגורים ומסתכלת סביבי בעצבות.
כבר בתחילת השבוע שלחתי את רוב הציוד של ליאם ושלי
לחווה של נואה.

מחר אעלה על טיסה לקולורדו, נטלי תעלה על טיסה לישראל
והבית יעבור לידיהם של דיירים חדשים. לפני חמשיעשרה שנה
ההורים שלי עשו רילוקיישן לפלורידה. היינו בטוחים שנישאר
כאן חמש שנים, אך לחיים היו תוכניות אחרות עבורנו.

לאחרונה אימא הייתה נחושה לחזור לישראל, ולאבא לא
נותרה ברירה אלא להתפטר מהחברה, למכור הכול ולחזור הביתה.
האחים שלי ואני שמחנו. מבחינתנו, לא משנה כמה שנים
גרנו פה, הבית תמיד היה בישראל. נשארנו פה רק כדי להיות
קרובים להורים.

לרגע לא חשבתי שנואה יפנה לבית המשפט ויגיש בקשה
למשמורת משותפת, ואז יוציא צו האוסר עליי להוציא את ליאם
מגבולות ארצות הברית. ציפיתי שיחתום על מסמך שיאפשר
לי לטוס הביתה עם הילד שלי, אך במקום זאת הוא הפך את
חיי לגיהנום.

כעס מבעבע בתוכי. מילא אם הייתי מונעת ממנו לראות
את ליאם או סוחטת אותו, אבל לא עשיתי שום דבר מהדברים
האלה. לא התערבתי בחייו ואפשרתי לו לבקר את ליאם בכל

פעם שהסתדר לו. לא הכרחתי אותו להיות אבא והייתי שם כדי לנחם את ליאם במילים טובות ובתירוצים משכנעים בכל פעם שהוא אכזב אותו.

"תתגעגעי לבית הזה?" אחותי שואלת ומחבקת אותי מאחור. כשהגענו למיאמי אבא קנה בית גדול כדי שלעולם לא נשאיר אותו ואת אימא לבד. לכל אחד מאיתנו הייתה יחידת דיור נפרדת, וגרנו יחד כמו בקומונה, ליאם ואני ביחידה משלנו ואון ונטלי ביחידה משותפת.

בכל לילה ישבנו יחד סביב הבריקה, ערכנו מסיבות, עשינו הכול יחד. עזרנו זה לזה, היינו החברים הכי טובים. כשאימא החליטה לחזור לארץ היה חשוב לה שנחזור יחד, ואבא קנה בית גדול בישראל לכולנו.

"לא אגור איתכם עוד," אני אומרת בעצבות. "ליאם ואני נהיה רחוקים."

"את תהיי בסדר," היא מבטיחה ומחבקת אותי. "חוץ מזה, נחפור לך בקבוצה המשפחתית ונבקר אותך, את לא תרגישי בחסרונונו." "זה לא אותו הדבר."

"לא, זה לא אותו הדבר, אבל זה מה שיש, ואת חייבת להיות חזקה בשביל הבן שלך."

אני מהנהנת. כרגע ליאם הוא הדבר היחיד שחשוב, ובשבילי אהיה מסוגלת לכול.

"ליאם, אתה מוכן?" אני קוראת מהמטבח ומסיימת לנקות כאשר נשמעות נקישות בדלת.

ליבי הבוגדני מתחיל לפעום בחוזקה ואני מכריחה את עצמי

להתנהג בטבעיות. אני ניגשת אל הכניסה ליחידת הדיור ונושמת עמוק לפני שאני פותחת את הדלת וניצבת פנים מול פנים עם טרנס, מי שהיה עד לפני חצי שנה החבר הכי טוב, המאהב והארוס שלי. מי ששבר לי את הלב אחרי כמעט חמש שנים יחד.

"היי," אני מצליחה לומר. בלי הכנה מראש הוא מושך אותי אליו ומחבק אותי. "איך ידעת?" אני שואלת ומתרחקת מעט, מאפשרת לו להיכנס.

"הילד שלי," הוא עונה בקצרה.

"טרן!" ליאם קורא בהתרגשות ורץ לעברו. טרן מניף אותו באוויר ומחבק אותו חזק. ליאם צוחק בהתלהבות. "אני כבר לא ילד קטן," הוא אומר בצחוק מתגלגל כאשר טרן מעמיד אותו על רגליו. "תמיד תהיה הילד הקטן שלי, הבנת אותי?" הוא כורע ברך מולו, מסתכל בעיניו. "תשמור על אימא בחווה, אתה יודע איזו פחדנית היא."

"אשמור עליה," הבן שלי מבטיח וממלא את ליבי באהבה ענקית. "אתגעגע אליך. נמשיך לדבר, נכון?" "לא תיפטר ממני מהר כל-כך," טרן מבטיח. "לא מעניין אותי מי ההורים שלך, אתה הילד שלי, מובן?"

הוא מקרב אליו את אגרופו וליאם פועל כמוהו ופוגש אותו באמצע הדרך באגרופו.

"אני אוהב אותך," ליאם אומר ומחבק את צווארו.

דמעות נופלות מעיניי ואני ממהרת להפנות להם את גבי ולנגב אותן.

"מחזיקה מעמד?" טרנס שואל בטון הזה ששמור בשבילי. "אתה מכיר אותי, אני מחזיקה מעמד תמיד," אני עונה בנחישות ומסתובבת, פוגשת בעיניו הירוקות, ניגוד מוחלט לגוון עורו הכהה. שערך קלוע בצמות צמודות לראשו ושפתיו העבות

מזכירות לי כמה התגעגעתי להרגיש אותן על כל חלק בגופי.
"למה הרסת אותנו?" המילים נפלטות מפי לפני שאני מספיקה
לסנן אותן.

"אם היית אוהבת אותי, היית סולחת לי."

"זאת לא שאלה של סליחה, זאת שאלה של אמון. ברגע
שמאבדים אותו, אי אפשר להחזיר אותו," אני עונה בכאב רב.
"אני שמחה שבאת להיפרד מליאם, הוא התגעגע אליך."
"את יודעת כמה אני אוהב את הילד הזה," הוא עונה. "הוא גם
שלי, זכיתי בו ולא אוותר עליו בקלות."

"אני יודעת." אני כורכת את זרועותיי סביב צווארו ומתרוממת
על קצות אצבעותיי. "הוא גם שלך."
"אני נמצא במרחק של שיחת טלפון. לא משנה מה קורה,
את יכולה להתקשר אליי. את לא לבד, אני המשפחה שלך, בין
שאנחנו יחד ובין שלא."

"תודה." אני נושמת עמוק ואוספת את רגשותיי. "הגיע הזמן
לנסוע לשדה, תכף נהג המונית יגיע."
"אסיע אתכם."

"לא, אין צורך. אני שונאת פרידות בשדה התעופה."

"בטוחה?"

"בטוחה," אני עונה ונושקת ברפרוף לשפתיו. "תודה שבאת."
"אני אוהב אותך, קיי. לא משנה מה יקרה, תמיד תהיי קיי-
קיי שלי."

נואה

"מה השעה?"

אווה מתחפרת לצד גופי. אני שולח את כף ידי אל השידה,
מרים את הטלפון הנייד ומכבה את השעון המעורר. "ארבע וחצי."

"זה בסדר אם אמשיך לישון פה?" היא שואלת בטון מנומנם,
 "קך לי מדי לצאת עכשיו מהשמיכה."
 "כן, תמשיכי לישון." אני משתחרר מבין זרועותיה וגורר את עצמי
 לחדר האמבטיה, שוטף את פניי ומסתכל בראי. זאת הייתה טעות
 לשתות אתמול בלילה, אבל הלחץ לקראת הגעתו של ליאם ניצח.
 אני פותח את זרם המים במקלחון ונעמד מתחת למים הקרים,
 מכריח את עצמי להתעורר. אהיה חייב לסיים את כל המחויבויות
 בשעות הבוקר המוקדמות כדי לפנות את יתרת היום לליאם.

אני מחנה את הרכב ליד המחסנים ומתחיל לחלק את העבודה
 בין העובדים. אבא העסיק בחווה חמישה עובדים קבועים והיתר
 עובדים עונתיים. זאת השנה הראשונה שבה החווה צריכה
 להתנהל בלי אבא, שנה ראשונה שאני עושה את הכול בלעדיו
 ומקבל עגלים חדשים, אחרי הרבה שנים שבהן לא הייתי מעורב
 בענייני החווה והוא היה זה שאחראי לכול.
 הכול מזכיר לי אותו, ולא משנה כמה אנסה, לא אצליח לנהל
 את החווה כמוהו. בשנים האחרונות התחום השתנה הרבה, נוספו
 מכונות שאין לי מושג איך לתפעל. אני משתדל ללמוד הכול,
 להתחיל מחדש, אבל זה כמעט בלתי אפשרי בלי ההדרכה שלו.
 למזלי, גיסי עומד לצידי ומדריך אותי. מייסון מכיר את החווה
 כמו את כף ידו כיוון שהוא עובד בה מאז היה ילד. בצוואה אבא
 השאיר את החווה לאחיותיי ולי, וקבע שאני אהיה זה שינהל
 אותה. נכתב בה שאם לא אסכים לקחת על עצמי את הניהול,
 החווה תימכר והרווח יחולק בין שלושתנו.
 לא יכולתי לאפשר לדבר כזה לקרות. מדובר במורשת

משפחתית, במקום שבו חלמתי לגדל את ילדיי יום אחד. העובדה שנפצעתי ברגל באותה פריצה שבה אבא איבד את חייו הייתה עבורי סימן משמיים לכך שתקופת הפוטבול שלי הסתיימה. אחרי שנים הגיע הזמן לחזור לשורשים, לחזור הביתה, לשאת בעול במקומו.

"היי." אני נכנס לבית הוריי ונעצר ליד הכיור במטבח, שוטף את ידיי המאובקות. אימא, אַמָּה וסופיה מתרוצצות ונראות עסוקות במיוחד.

"למה לא הגעת לארוחת הבוקר?" אימא שואלת. אני מסתכל סביבי ומופתע לראות את כל המאכלים שהיא ואחיותיי בישלו. "יש לנו אורחים ולא ידעתי?" אני שואל. "הייתי חייב לסיים את העבודה ולא היה לי זמן להפסקה. תכף אתקלח ואסע לשדה התעופה כדי לאסוף את ליאם."

"את ליאם ואת אימא שלו," אימא מתקנת, מזכירה לי את מה שהייתי רוצה לשכוח, אבל לא מסוגל. קארין וליאם הם עסקת חבילה. "וכן, הזמנו אורחים כדי לחגוג את הגעתם לחווה. הם צריכים להרגיש אהובים ורצויים."

"אימא." אני נאנח בתסכול. "ביקשתי ממך לא לפתח ציפיות. ליאם ילד טוב, ולפי מה שהבנתי ממנו, הוא מצפה להגיע לכאן. קארין היא סיפור אחר לגמרי. יש סיכוי גדול שהיא לא תרצה להשתתף בארוחות משפחתיות או להכיר אתכם לעומק." "למה שהיא לא תרצה להכיר אותנו לעומק?" שואלת אחותי, אמה.

"פספסתן את החלק שבו השופט אילץ אותה לעבור לגור כאן כדי לא לאבד את המשמורת על הבן שלה? היא לא באה לפה מבחירה." אני מוזג מים לכוס ולוגם ממנה. "חוץ מזה, היא לא טיפוס חברותי. אני חושב שהחלפנו פחות מחמש מילים מאז לידתו של ליאם."

אני משמיט את העובדה שיכול להיות שזה לטובה. לא משנה כמה היא כלבה, גם אחרי כל השנים האלה היא מצליחה להעמיד לי את הזין בלי להתאמץ. זה יהיה עינוי לגור בקרבתה ולראות אותה על בסיס קבוע.

"איך זה יכול להיות?" סופי מתקשה להבין, "אתם הורים לילד." "אין בינינו שום קשר מעבר לזה." אני מרוקן את הכוס ומניח אותה בכיור. "תראו, היא לא אישה נחמדה. כל מה שאני מבקש מכן זה לא לצפות ממנה לכלום כדי לא להתאכזב. תנו לה זמן להתאקלם."

"תוכל לפחות להזמין אותה לארוחת הערב?" אימא מתעקשת. "אזמין אותה, אבל כמו שאמרתי, אני בספק אם היא תסכים להצטרף."

אני יוצא מבעד לדלת האחורית, מסתכל על ביתם החדש של קארין ושל ליאם ומקווה שהם יאהבו את העיצוב.

אני נכנס לביתי ועולה לחדר השינה, מתפשט וממשיך לחדר האמבטיה, לא מופתע לראות את ההודעה שאווה כתבה על המראה בעזרת האודם הוורוד שלה.

מתי נפגשים שוב?

אני מחייך לעצמי ומוחק את הכיתוב, נעמד תחת זרם המים ומשחזר בראשי את ליל אמש. הרבה דברים ישתנו כשקארין תגור בבית הסמוך, לא אעשה דבר שיסכן את המשמורת המשותפת.

"אתה יוצא לדרך?" מייסון שואל ומתקרב לרכבי. "כן, אני חייב למהר כדי לא להיתקע בפקקים אם אני רוצה להגיע בזמן לשדה התעופה."

"המשפט הסתיים," הוא מעודד אותי לאחר שהוא שם לב למתח שבגופי. "עכשיו יהיה לך זמן ליהנות מהבן שלך."
"לצערי, יש לי הרגשה שהקשיים רק התחילו. קארין לא תשלים בשקט עם השינוי הזה," אני אומר.
"אולי הגישה שלה תשתנה אחרי שהיא תכיר את החווה ותראה את הבן שלה מאושר. בכל מקרה, תצטרך להיות ערני ולשים לב לכל פרט. יש סיכוי גדול שהיא תנסה לחפש עליך לכלוך."
"לא אספק לה כזה."
אני לוחץ את ידו ונכנס לרכב, יוצא מהחניה ומציץ פעם נוספת לעבר ביתם החדש. בקרוב ליאם יכיר את המשפחה, והכי חשוב, אימא תזכה להכיר את הנכד שלה. לעולם לא אסלח לעצמי על כך שאבי מת לפני שהספיק להכיר אותו.